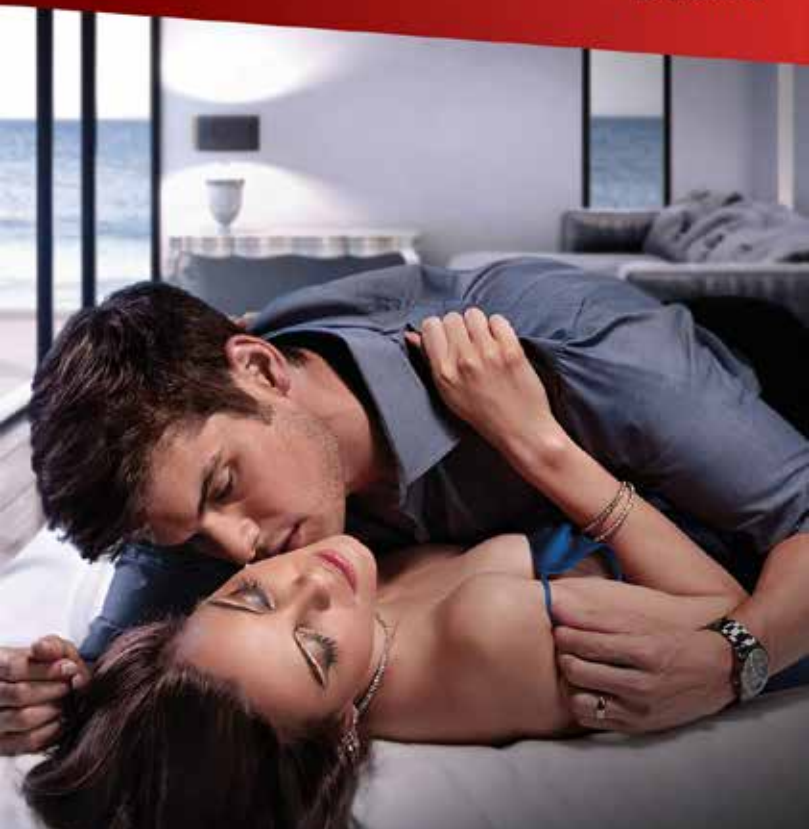

DESIRE®

Jessica Lemmonová
Přítel i milenec?

 HARLEQUIN®

JESSICA LEMMONOVÁ

PŘÍTEL I MILENEC?

PŘEKLAD

JANA NOVÁKOVÁ

Milá čtenářko,

v únorových příbězích je krásně vidět, jak mylné jsou představy, že své emoce můžeme ovládat na sto procent. Možná se i Vám stalo, že jste si řekla: přece se nezamiluju, když to nemá žádnou budoucnost... Ale láska si nenechá poroučet. Když přijde, je tady a logika, předsevzetí a takzvaný zdravý rozum jdou stranou. To se děje i mým hrdinům. V povídce Přítel i milenec? mají hrdinové pocit, že jejich přátelství s výhodami je perfektní uspořádání... Ovšem pak nastane chvíle, kdy začnou, k vlastnímu úleku, očekávat více. Romance Na irské svatbě je o bláznivém předstírání vztahu, které nakonec ve vztah opravdu přeroste. A poslední příběh, Pokušení ve Vegas, vypráví o tom, jak síla přitažlivosti může překonat předsudky, strach a dokonce i intriky okolí.

Věřím, že si četbu krásně užijete.

Váš Harlequin

Jessica Lemmonová

PŘÍTEL I MILENEC?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Best Friends, Secret Lovers

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Jana Nováková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Jessica Lemmon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4909-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4910-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4911-9 (PDF)

PROLOG

„Aspoň dvacet minut, jinak o tobě rozhlásí, že v posteli nestojíš za nic.“

„Hele, ty britskej omezenče, ty už po sedmi minutách nevíš, co s ní vůbec děláš.“

„Podle sebe soudím tebe.“

Flynn Parker seděl na židli, zlomenou nohu položenou na protějším gauči, a poslouchal špičkování svých dvou kamarádů o sexu a o tom, jak uspokojit ženy.

„Kdybyste vy dva věděli, co a jak máte dělat, nebyli byste svobodní,“ okomentoval jejich debatu.

Gage Fleming a Reid Singleton se po něm podívali, jako by zapomněli, že tam vůbec taky je. Opilí na to byli dost. Gage sáhl po téměř prázdné lahvi whisky stojící na Flynnově stoličce a nalil dalšího panáka Reidovi a sobě.

Flynnovi ne. Ten se sžížděl prášky proti bolesti.

„Ty máš tak co mluvit,“ řekl Reid svým typickým britským akcentem zesíleným účinky alkoholu. „Taky máš holý prsteník.“

„Dobrý důvod pro tenhle výlet.“ Gage si fukl skleňičkou s Reidem i s Flynnovou lahví vody.

Na to si Flynn připít mohl. Přijeli si sem do hor v Coloradu zalyžovat a oslavit jeho rozvod s Veronicou. Naposledy byli v téhle tátově chatě ve druhém ročníku na vysoké škole. A zřejmě zafungoval stroj času, protože se tady z nich zase stali rozjívění kluci.

Gage a Reid se předháněli ve vyprávění historek

rádoby hrdinských činů, zatímco Flynn neodolal vábení těžké sjezdovky... zase. Po dlouhé pauze, kdy netrénoval, se zřítíl ze svahu jak dělová koule a stejně jako posledně skončil v nemocnici. Jenže tentokrát se zlomenou nohou.

Lyžování nezvládl.

Stejně jako manželství s Veronicou.

Manželství ho srazilo na kolena a připravilo o spoustu iluzí. Kámoši sem s ním jeli proto, aby ho vytáhli z deprese, protože od školy stáli vždycky při sobě. Jistě, Reid se po studiu na chvíli rozjel domů do Londýna, ale všem bylo jasné, že se vrátí. A taky že jo.

Před odletem na dovolenou se Flynn dozvěděl dvě důležité věci: za první, že otcův diagnostikovaný „zápal plic“ je ve skutečnosti posledním stadiem rakoviny a že Emmons Parker zemře v pouhých padesáti třech letech. A za druhé, že se po návratu domů stane majitelem a prezidentem otcovy firmy Monarch Consulting.

Rídit tuhle firmu bylo přesně to, po čem Flynn vždycky toužil.

Bylo.

Celé roky o práci projevoval zájem a snažil se od otce něco naučit, ale ten ho k ničemu nepustil a firmu řídil tvrdou rukou sám. A teď to spadne na Flynna a bude to muset zvládnout sám.

Reid se nahlas zasmál něčemu, co řekl Gage, a Flynn se k nim natočil. Naštěstí na to není sám. Má Reida a Gagea a Sabrinu Douglasovou, nejlepší kamarádku, kterou zná dokonce ještě lépe než tyhle dva. Všichni tři už ve firmě pracují, a pokud je má na své straně, zvládne to.

Starší zaměstnanci firmy začali propadat panice, když zjistili, že se prezidentem má stát Flynn. Byli přesvědčeni, že na to nemá, že se zatím jen „vezl“, takže teď je na něm dokázat, že to tak není.

Další věc, která ho opakovaně trápila, byl ten slib.

„Vzpomínáte si, co jsme si slíbili ještě ve škole? Kdy jsme přísahali, že se nikdo z nás nikdy neožení?“

„Jasně!“ vykřikl Reid. Brit Singleton měl v úmyslu zůstat singlem, jak mu to předurčovalo jeho příjmení. „Přisahali jsme tady, jestli se nepletu.“

Gage se ušklíbl. „Tu noc jsme se zbourali Jägermeisterem. Kdo ví, co všechno jsme tehdy říkali.“

„Já jsem slib nedodržel. Ale měl jsem.“ Flynn dal přednost lásce. To byla chyba.

Gage se zamračil. „Chápu, že to říkáš zrovna teď. Máš za sebou pořádně těžké období. Jenže tehdy jsme samozřejmě nepočítali s žádným vážným vztahem.“

„Nikdo z nás nic takového nechtěl,“ opravil ho Reid.

Flynn napřáhl láhev s vodou směrem ke Gageovi. „Co ty a ta nová holka, se kterou chodíš? Měsíc nebo jak dlouho?“

„Tak nějak.“

„Skonči to.“ Reid škytl, pozvedl skleničku s whisky a obsah vypil. „Gage a já jsme dohodu dodrželi. Kdyby Gage byl jako Flynn, už by se ženil.“

V tom nepřeháněl. Flynn se oženil s Veronicou třicátý den od začátku známosti. Šílenství. A jen díky Flynnově zatvrzelosti spolu vydrželi víc než tři roky. Poslední kapkou bylo, že mu Veronica zahнула s vlastním bratrem, s Julianem.

„Už zas,“ zabručel Reid ne dost potichu. Podíval se sice na Flynna, ale mluvil ke Gageovi. „Myslí na ni.“

„Slyším tě, kámo.“ Flynn ztratil manželku, ne sluch. Ačkoliv ztratit by znamenalo někde zašantročit. Tohle manželství se však pomalu rozpadalo, kousek po kousku, až se Veronica zakoukala do jeho staršího bohémského bratra. Flynn pracoval s čísly, byl pro ni moc nudný, protože ona létala v oblacích.

„Hej,“ luskl Gage prsty. „Vykašli se na to, Flynne. Oslavujeme tvůj rozvod, tak nepropadej depresím.“

„Já ten slib obnovím,“ řekl Flynn pevně. Dokonce i Reid se přestal usmívat. „Žádné manželství. Nikdy. Nestojí to za zlomené srdce, dokonce ani za zlomenou nohu, ale ani za to být tady se dvěma nejhoršími kamarády,“ zlehčil nakonec své tvrzení.

„Jdi do hajzlu, Parkere,“ řekl uraženě Reid.

„Jo,“ souhlasil Gage. „Přesně jak Reid říká.“

Flynn se na židli opatrně narovnal a předklonil se.

„Nechci, abyste si tím někdy museli projít. Nikdy.“

„Ty to myslíš vážně,“ řekl Gage po chvíli ticha.

Flynn přikývl.

Gage ho chvíli pozoroval, dokonce vypadal relativně střízlivě. „Dobrá. Co jsme to říkali?“

„Slíbili jsme si, že se nikdy neoženíme,“ řekl Reid.

A pak jsme přísahali na naše ptáky.“

Gage se zasmál a Reid pokračoval: „To znamená, že by ti měl už upadnout.“ Zkoumavě si Flynna prohlížel.

„Nestalo se to, že ne?“

„Ne, to fakt ne.“

Reid si teatrálně otřel čelo. „To se mi ulevilo.“

„No tak, Parkere, jsi zfetovaný z prášků,“ potřásl hlavou Gage. „Tenkrát jsme přísahali, protože tvoje máma byla nemocná, táta se choval příšerně a mě právě odkopla Natalie. Tehdy jsme měli zlomená srdce.“ Podíval se na Reida. „Kromě Reida. Vlastně nevím, proč taky přísahal.“

„Nikdy se neženit?“ Reid pokrčil ramenem. „Všichni za jednoho.“

„Tak jo? Přísahaejme znovu,“ zopakoval Flynn. „Na naše ptáky.“ Reid se tomu zasmál. „Velký nebo malý, platí pro všechny.“

Když přísahali poprvé, ani jeden z nich nevěděl, jak bolí zlomené srdce. Rozchody byly těžké, ale nedokázali si představit, co může způsobit naprostá zrada. Reid a Gage to nevěděli ani teď a Flynn je před tím chtěl uchránit. Nepřál si, aby se jeho kamarádi cítili tak deprimovaní, jako zrovna teď on, vlastně už to trvalo nejméně tři měsíce. Všechnu tuhle bolest si mohl ušetřit, kdyby byl tu přísahu dodržel.

Ale konečně byl rozvedený. Znal statistiky. Kdysi končilo rozvodem 50% manželství, dneska už 75%. Někteří rozvedení tvrdili, že téhle zkušenosti nelitují, protože jim to dalo životní lekci.

Hovadina.

„Přísahám,“ řekl Reid téměř vážně a fukl skleničkou do Flynnovy lahve s vodou. Pak se podíval tázavě na Gagea.

„Dobrá. Je to hloupost, ale dobrá.“ Gage zvedl svoji skleničku.

„Řekni to,“ řekl Flynn a tvářil se vážně. „Nebo to nebude platit.“

„Slibuju,“ řekl Gage. „Neožením se.“

„Řekni *nikdy* a zapijeme to,“ řekl Flynn.

„Počkejte,“ zastavil je Reid zdviženým prstem. „Co když někdo z nás do toho spadne? Třeba jako teď zrovna Gage.“

„Sklapni, Reide.“

„Jedna z tvých měsíčních známostí se může ukázat jako ta pravá, jestli nebudeš dost opatrný.“

„Já jsem opatrný.“

„To bys fakt měl.“ Flynn se díval z jednoho na druhého. „Nestojí to za to.“

Reid kývl směrem k Flynnově zlomené noze, jedné z připomínek toho, čím zaplatil za svou hloupost. Pak si vyměnili pohledy s Gagem. Reid, Gage a Flynn byli dobří kamarádi. Udělali by pro sebe cokoliv včetně přísahy, že zůstanou navždy svobodní.

„Nikdy,“ souhlasil Gage a znovu pozvedl skleničku.

Reid a Flynn přikývli a pak se na to napili.

PRVNÍ KAPITOLA

Flynn Parker měl sice uzel na žaludku, ale na kravatě se mu moc nedařil. Třásl se mu ruce, protože vypil příliš mnoho kávy a moc toho nenaspal. A navíc v malé místnosti vzadu za obřadní síní bylo nesnesitelné vedro. Měl orosené čelo a zpoceně dlaně. Zavřel oči a pomalu a dlouze vydechl.

Smuteční obřad za otce skončil. Jakmile Flynn vyšel ven, povolil si kravatu. Chyba. Teď ji nedokáže znovu uvázat.

Netušil, jestli vydrží sledovat, jak je otec ukládán do hrobu. Měli mezi sebou spory, spoustu nedorozumění. Smrt byla špatná, ale pohřeb byl ještě horší.

„Tady jsi.“ Sabrina Douglasová, jeho nejlepší kamarádka od vysoké školy, se objevila za ním ve vysokém zrcadle, před kterým stál. „Potřebuješ pomoci?“

„Proč je tady takové horko?“ vyjel na ni.

Na jeho podráždění zareagovala udiveným pohledem. V posledních letech byla, stejně jako teď, všdycy někde poblíž. Byla vedle něho v práci a pilně mu pomáhala prosadit se v nové pozici prezidenta firmy Monarch, kterou teď vlastnil. Stála mu nablízku při oslavě jeho třicátých narozenin, vlastně *jejich* třicátých narozenin, opravil se v duchu. Sabrina se narodila ve stejný den jako on, jen o čtyři minuty dříve. Poznali se na hodinách psychologie na Washingtonské univerzitě a Sabrina zpočátku žertovala, že jsou jako dvojčata. Ale brzy zjistili, že jsou každý úplně jiný.

Možná právě proto se z nich stali tak dobří přátelé.

Přitáhla si ho za kravatu a pokusila se mu ji znovu uvázat. Soustředěním se jí zkrabatilo čelo nad černými obroučkami brýlí.

„Dělám to přece každé ráno,“ mumlal Flynn, zatímco vdechoval Sabrinin květinový parfém. Vždycky voněla příjemně, ale bylo období, kdy to nevnímal.

Pěkně dlouhé období.

Zamračil se. Během manželství s Veronicou si nebyli tak blízcí. Zatímco s Raidem a Gagem vyrážel dál za zábavou, vypadalo to, jako by Sabrina a Veronica uzavřely nepsanou dohodu, že Sabriny se to netýká. V té době ji vídal především v práci. Pomyšlení na to ho znepokojilo.

„Nevím, co to se mnou je.“ Komentoval tak spíš svoje celkové rozpoložení, než to, že mu nejde zavázat kravata.

„Flynn...“

Chytil ji za ruku, aby ji umlčel dřív, než mu začne něco vyčítat. Co nejmírnějším tónem řekl: „Prosím, ne.“

Sabrina se na něho upřeně podívala. Měla krásné oči a za skly brýlí se zdály dvakrát větší. Byla s ním během rozvodu s Veronicou, stála vedle něho v době otcovy nemoci i pak, když zemřel. V posledních měsících života si Flynn připadal jako biblický Job. Ale nevzdá to, přestože má ve firmě velké problémy. Ještě ne. Moc dobře věděl, že ještě není z nejhoršího venku.

Emmons Parker si byl dobře vědom, jací jsou jeho synové, proto ustanovil, že poslední vůli si vyslechnou každý zvlášť.

Flynn v neděli. Julian v pondělí.

Flynn bohužel taky věděl, že Veronica šla k advokátovi s Julianem, ačkoliv by to raději nevěděl. Zatracený Facebook.

Julian podle závěti zdědil sbírku otcových milovaných starých aut a matčin dům v koloniálním stylu, kde vyrostli. Flynn zdědil horskou chatu v Coloradu, firmu Monarch a otcův luxusní střešní byt v centru města. Julian „zakládal rodinu“, jak citoval právník

přímo z poslední vůle, takže to byl hlavní důvod, proč Emmons odkázal matčin milovaný dům staršímu, důvěryhodnému synovi.

Synovi, který zakládal rodinu s Flynnovou bývalou manželkou.

Dneska během pohřbu přijímal Flynn objetí a podané ruce od rodiny i přátel, ale Julianovi i Veronice se úspěšně vyhnul. Ex-manželka ho zpozvdálí bedlivě sledovala, ale on neměl zájem se s ní setkat.

„Nevím, co mám dělat,“ řekla Sabrina a znělo to, jako by měla stažené hrdlo. Trápila se kvůli němu. Stejně tak se trápila s ním, když ho opustila Veronica. Trásla se jí brada. „Promiň.“

Pustila mu kravatu a pod brýlemi si utřela oči. Opatrně, aby si nerozmazala skromné, ale pečlivě líčení.

Zcela přirozeně si ji přitáhl k sobě a objal ji, protože teď už bez zábran vzlykala. I on měl knedlík v krku při vědomí, že někomu na něm záleží, někomu, kdo ho tak dobře zná. Držela se ho pevně, jako by se bála, že se rozpadne, a tak ji hladil po zádech a utěšoval ji. „Děláš přesně to, co máš dělat, Sabrino. Pro mě je důležité už jenom to, že jsi tady.“

Odstoupila od něho a z nedaleké krabičky si vytáhla papírový kapesník. Nadzvedla brýle a osušila si oči. Naklonila se k zrcadlu. „Moc ti nepomáhám.“

„Ale pomáháš.“ Byla citlivá. Chápající. Empatická. Některé dny mu to až vadilo, protože tak byla větší pravděpodobnost, že jí někdo ublíží. Díval se na ni v zrcadle a napadlo ho, jestli vůbec ví, jak ji vidí on. Vysoká, krásná žena s hustými hnědými vlasy zdůrazňujícími hladkou pleť. V brýlích vypadá zranitelně i chytře. V černých šatech a lodičkách na podpatcích byla tak vysoká, že když ji před chvílí držel, nemusela se natahovat na špičky, aby ho mohla obejmout okolo krku.

„Dobrá. Jsem v pohodě. Promiň.“ Přikývla, zmačkaný kapesníček žmoulala v ruce. Zjevně tahle kombinace ujištění a omluvy znamenala konec pláče a návrat typické Sabriny. „Jestli něco potřebuješ –“

„Zmizet odsud,“ vypadlo z něho. Jakmile to řekl nahlas, věděl, že je to je přesně to, co musí udělat.

„Zmizet... z pohřbu?“ zatvářila se překvapeně.

„Proč ne?“ Se všemi už se viděl. Poslouchal, když kněz mluvil o Emmonsovi, jako by byl svatý. Vyslechl si tolik chvály na starého pána, že si s tím vystačí na hodně dlouho.

Otevřela pusy, asi chtěla něco namítnout, ale nedovolil jí to.

„Nechci tu být.“ Zavrtěl hlavou, jak se pokoušel vymyslet nějakou další větu, kterou by dodal, ale nic ho nenapadlo. Tak nakonec řekl jen: „Vůbec,“ a doufal, že to stačí.

Přikývla. „Dobrá. Tak zmizíme.“

Ulevilo se mu.

„Zajdeme k Chazovi?“ navrhl. „*Umírám* touhou po hranolkách a rybě.“ Podívala se na něho trochu vytřeštěně a zakryla si rukou pusy. „Ach, promiň, to se fakt nehodí říkat, když jsme na pohřbu.“

Musel se usmát. Teprve nedávno si uvědomil, že mu v životě chybí. Bude fajn vyjít si s ní někam mimo práci. „Tak jdeme pryč.“

„To si děláš blázný?“ Jeho bratr Julian stál ve dveřích a tvářil se znechuceně. „Ty odcházíš z tátova pohřbu?“

Jako by právě on měl právo mluvit o morálce.

Za ním se objevila Veronica a přejížděla pohledem ze Sabriny na Flynnna.

„Zlato,“ zašeptala Julianovi u ucha. „Nedělej tu scény.“
Zlato. Proboha.

Sabrina se postavila blíž k Flynnnovi, jako by ho chtěla chránit. Nepotřeboval, aby ho bránila, ale ocenil to.

Julian setřásl Veronicčinu ruku ze saka od obleku. Byl to oblek po otcovi, Julianovi bylo sako moc široké v ramenou a moc krátké.

Julian žádný oblek nemá. Živí se malováním obrazů a Veronica tvrdila, že právě svojí kreativitou si získal její srdce. Evidentně považovala Flynnna za neschopného být „spontánní“ či „ohleduplný“.

„Ty nemáš v úmyslu uložit otce do hrobu?“ vyštěkl znovu Julian. Veronica zašeptala další „zlato“, ale on ji ignoroval.

„Dal jsi mi jasně najevo, že do toho, co děláš, mi nic není,“ bránil se Flynn. „Vlastně vy oba. Opačně to platí taky.“

Veronica na něho upírala pohled modrých očí. Kdysi ji považoval za krásnou s jejími hustými blond vlasy a značkovým oblečením. Líbilo se mu, že má vždycky dokonale upravené ruce, nalakované nehty, dokonalý make-up. Ale teď teprve viděl, co se pod tou maskou skrývá.

Sobectví. Zrada. Lži.

Tak moc lží.

„Nemůžeš mě za to odsuzovat, Flynnne,“ vyštěkla.

„Bývala jsi mnohem přitažlivější.“ Překvapilo ho, že to řekl nahlas.

„Ty bastarde!“ Julian se vrhl dopředu, ale Flynn před ním bez problémů uhnul. Gage a Reid ho naučili se prát, zatímco Julian uměl jenom tahat štětcem po plátně.

Flynn se vyhnul jeho levačce, ale když to bratr zkusil pravačkou, praštil ho Flynn rovnou do nosu. Julian ztratil rovnováhu a spadl na zadek. Sabrina se polekaně nadechla, Veronica zaječela. Julian začal sprostě nadávat, zatímco se mu z nosu řinula krev.

„Zlato. Zlato. Mluv na mě.“ Veronica klečela před sténajícím Julianem. Flynn nevěděl, co mu vadí víc. Jestli to, že jeho bývalé manželce víc záleží na tom, jak je bratrovi, přestože jemu přísahala být s ním v dobrém i zlém, nebo to, že se neovládl a praštil Juliana.

Z obojího se mu zvedal žaludek.

„Jsi v pořádku?“ Sabrina ho pozorovala se starostlivě staženým obočím. Vadilo mu, že ho vidí takhle zlomeného a slabého, takového, jaký je posledních pár měsíců.

„Jsem v pohodě.“ Vzal ji za ruku a odcházeli pryč. Chodbou se k nim rychle blížili Reid a Gage.

„Slyšeli jsme nějaký výkřik.“ Reid vypadal odhodlaně, ruce zatnuté v pěst. Gage vypadal podobně, až